

TANEC PAPÍROVÝCH DRAKŮ

PETR BROŽOVSKÝ

TANEC PAPÍROVÝCH DRAKŮ

P E T R B R O Ž O V S K Ý

TANEC PAPÍROVÝCH DRAKŮ

P E T R B R O Ž O V S K Ý

Květošovi za desítky hodin geniality...

© Petr Brožovský, 2022, 2025

Cover © Žaneta Kortusová, 2022, 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2022, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022, 2025

ISBN 978-80-278-0247-0 (Print)

ISBN 978-80-278-1588-3 (ePub)

ISBN 978-80-278-1589-0 (mobi)

ISBN 978-80-278-1590-6 (pdf)

Později...

Měl jsem určitou představu, jak by smrt mohla vypadat. Světlo, tunel, možná chlap s kosou v kápi, v krajním případě jen tma a pak už nic. Smrt byla ale jiná. Byla ostrá. Připadalo mi, jako kdybych až doteď koukal na svět přes zamžené okno. Všechno bylo ultra HD.

Já taky prošel zásadní změnou. Tak v první řadě jsem zprůhledněl a jakoby modře zářil. Visel jsem ve vzduchu pár centimetrů od svého těla a sledoval, jak pomalu padá vzduchem. Čas se sice nezastavil úplně, ale rozhodně neubíhal tak, jak by měl. Jen líně protékal kolem.

Pode mnou se právě z trosek svého těla, roztrhaného výbuchem na padrtě, zvedal průhledný stařík. Byl oranžový a tak nějak svítil. Zaplavil mě záchvat radosti. Krom toho, že jsem vzal starouše s sebou, nebyl to dokonce ani on, kdo mě zabil. Stihl jsem dřív vykrvácet. Tak přece jen jsem zemřel po svém. Nic mě nebolelo a bylo mi vlastně docela fajn. Smrt není tak hrozná.

Serenity se asi snažila ještě ve vzduchu nastartovat moje tělo. Nejspíš se jí podařilo aktivovat protokol PIXEL, uzavřela cévy vedoucí k ráně a napumpovala do mě novou krev. Nicméně to nestihla včas a stejně to bylo jedno, za malou chvíli se mé tělo zřítí z dvaceti metrů a rozbije se o asfalt.

Pak jsem najednou ucítil silný proud, jako bych stál po pás v řece. Někam mě to táhlo, ale já si chtěl ještě naposledy prohlédnout, co se nám tady dnes povedlo. Nejenže jsme vyhladili velkou část dvou velkých zahraničních gangů v Praze, ale kromě toho se nám podařilo splnit, co jsme si se Sirkou slíbili. Oko za oko, člověk za člověka. Mělo to poetiku.

Se zadostiučiněním jsem pozoroval, že stařec taky bojuje s proudem, na rozdíl ode mě však o dost úspěšněji. Odrazil se nohama od prázdného prostoru a začal plachtit k mému tělu. Proud ho strhával, ale metr po metru stoupal vzhůru a bojoval s neviditelnou silou. „S dovolením si to tělo půjčím,“ křikl směrem ke mně a zuřivě máchal rukama, aby se dostal k tomu, co ze mě zbylo v pozemském světě.

Tak to ani hovno. Začal jsem kopat nohama a snažil se vší silou dostat ke svému tělu a... a co vlastně? Vlězt zpátky? Kdyby to takhle fungovalo, nedělali by to všichni? Nějak mu ho

zkurvit, aby měl po ptákách? Úvahy, co udělám, mi ale budou k ničemu, pokud mě páprda v závodě předežene.

Moje fyzická schránka sebou zpomaleně zaškubala. Serenity startovala mé srdce. Byla to milá počítačová holka, ale ať mu to neusnadňuje! Ona mu ho snad ještě opraví!

Zem už byla blízko. Stařík se natáhl, chytil mé tělo a začal se do něj soukat. „*Jen přes moji mrtvolu!*“ zvolal jsem v duchu a litoval, že tuhle hlášku nikdo nedocení. Kopal jsem nohama ještě zběsileji, ale už bylo pozdě.

Oranžová duše se na mě zašklebila a dál se cpala dovnitř. Tělo sebou ještě jednou škublo, jak mým srdcem protékala elektřina. Poslední Serenitin zoufalý pokus mě oživit.

A pak se něco stalo. Proud zmizel a mé tělo mě najednou vcuclo zpět jako vysavač. Zmizel jsem v něm ve stejnou chvíli jako stařík.

Ucítil jsem vítr na tváři, otevřel oči a uviděl asfalt.

A tak jsem za posledních deset vteřin zemřel už po druhé.

Část první:

Skupinová terapie

Duše je nesmrtelná, poněvadž se podobá nesmrtelným bytostem, a to je proto, ježto se věčně pohybuje, neboť všechny božské bytosti se také bez ustání věčně pohybují, měsíc, slunce, hvězdy i celá obloha.

Alkmaión z Krotónu

1

Nyní...

„Takže ten bezdák je fakt špinavej, prostě rok nemytej, rozumíš, král syflu. Smrdí potem, chcankama a zelím,“ rozvášnil se při vyprávění Sirka. „No, a ty si musíš vybrat, jestli sežereš jeho hovno, anebo mu vykouříš péro, ale jakože pěkně, až do konce! Takže?“ podíval se tázavě na Rádu, která se zatvářila nadmíru zhnuseně.

Tatranka zdvihla oči od plánku městské hromadné dopravy, který právě luštila, a nevěřícně otevřela pusu. „Chlape, do hajzlu, co je s tebou špatně?“ zašeptala a napila se džusu z lahve.

Seděli jsme na pobřeží Tichého oceánu a příjemně svěží vítr voněl solí. Bylo celkem teplo, protože slunce stálo vysoko nad obzorem, ale ne zas tak, abych si vyčítal, že jsem si nevzal šortky. Vancouver už na první pohled fakt nevypadal špatně a na to, jak byl velký a kolik tu žilo lidí, nepůsobil přecpaně, jak mají velkoměsta ve zvyku.

„V tom je ten vtip! Musíte si vybrat!“ povzbuzoval dál Sirka vesele. Jeho nadšení ovšem zbytek lidí usazených na malém betonovém molu nesdílel.

„Ani jedno, Sirko,“ uzavřela Ráda, a aby naznačila, že se už nehodlá této debaty účastnit, lehla si na záda a zakryla si obličej časopisem.

„Ale notááák,“ přemlouval dál kamarády zrzek a s nadějí pohlédl na mě.

„To nemyslíš vážně, že ne?“ zavrtěl jsem hlavou. „Vysvětli mi, jak jsem se octnul v situaci, kdy si musím vybírat mezi takovými možnostmi. To mi jako někdo strčil k hlavě bouchačku a řekl: ‚Žer hovna, nebo kuř, jinak tě oddělám?‘“

„No, třeba,“ pokrčil rameny Sirka. „Co bys dělal?“

„Oddělal ho jeho bouchačkou,“ řekl jsem po pravdě.

„S váma není žádná hra,“ zakňoural tazatel a založil si ruce křížem přes hrudník.

„Hele, to hovno,“ začal opatrně Slíva a bylo vidět, že pečlivě volí slova, „to už ten bezdák žral předtím?“

„Cože?“ zamračil se Sirka.

„No, já někde četl, že když sežereš hovno třikrát za sebou, tak je potom už tak toxický, že tě to zabije.“ Slíva pokrčil rameny. „Tak chci vě-

dět, jestli se bavíme o něčem, co je jen nechutný, nebo o něčem, co je hazard se zdravím.“

Chtěl jsem se napít svojí kávy, ale při pohledu na hnědý obsah kelímku se mi zvedl žaludek a předražené americano ze Starbucks jsem vychrstl do oceánu.

„Ne, je to jen jednou zprocesovaný hovno,“ doplnil Sirka informaci a nedočkavě hleděl na Slívu, jestli hodlá prozradit odpověď na původní otázku.

„Hm...,“ zamyslel se Slíva. „To bych si asi vybral to hovno.“

Sirka zatleskal. Mě přemohla zvědavost. „Proč, proboha?“ zeptal jsem se.

„No, tam od začátku víš, do čeho jdeš,“ vysvětloval mi dotázaný, „takže už tě nic nepřekvapí. V tom kouření je moc proměnných, třeba jak dlouho mu to bude trvat, jestli nemá nějaký pohlavně přenosný choroby a tak. Hovno je jistota.“

„Zavřete už huby, sakra? Jste nechutný!“ vyjela Kristýna a vrhla po Sirkovi vzteklý pohled.

„Má pravdu,“ přidal jsem se, abych zamaskoval, že jsem se do konverzace nechal na závěr taky zatáhnout. „Kdo o tom ještě promluví, bude bez osobního ohodnocení.“

Směrem od budovy *seabusu* se blížil Chomáč a celé osazenstvo se začalo zvedat. Chytil

jsem do ruky svůj kufr a chystal se Rádě pomoci s její taškou. Ta se jen zachechtala a hodila si ji přes rameno.

Když jsme stoupali po betonových schůdcích, přimotal se ke mně Sirka a zašeptal: „Po tom Slívově vysvětlení bys taky bral hovno, že jo?“

Rozhlédl jsem se, jak daleko jsou holky, a pak neznatelně přikývl.

„Yes!“ zaradoval se zrzek. „Dva nula pro hovnožrouty!“

* * *

„Ty autobusáci jsou tady docela páni,“ pošeptala mi Ráda a měla pravdu. Dle místního zvyku bylo očividně nutné nejen zdravit řidiče při příchodu do vozu, ale také mu děkovat, že milostivě zastavil na zastávce na znamení. A všechny zastávky byly na znamení. Pohlédl jsem na decentní cedulku, která sdělovala cestujícím, že jakýkoliv útok na řidiče, ať už fyzický, či slovní, nebude tolerován, a pokýval hlavou. Zbývaly ještě tři zastávky na Lonsdale, táhnoucí se do dálky, kde jsme se měli zkontaktovat s naším člověkem. Trčeli jsme v Kanadě, beze zbraní, vybavení či potuchy, co tu máme přesně dělat. Abychom nebyli nápadní, letěli jsme civilními lety ve skupinkách po dvou. Já měl tu

čest letět sám. Pixel a Křuska zůstali doma, naši skupinku nicméně doplnili noví rekruti, které jsme dostali v květnu – Slíva a Chomáč.

První jmenovaný byl elegantní floutek se zálibou ve filosofii a chlastu. Dělal u BISky specialistu na získávání informací. Na poslední misi v Thajsku se ale rozhodl dovézt českým vládním speciálem pár kilo heroinu do Čech a vyhmátli ho.

Chomáč své jméno získal podle množství vlasů, které tomuto ztahanému padesátníkovi zbývalo na hlavě. Přišel k nám ze šestisté první a taky tak působil. Kdybyste ho hodili s párátkem v ruce do jámy plné hladových medvědů, o pár minut později ho najdete čistit si jím zuby od medvědího masa. Shrnout důvody, proč skončil u nás, je ještě jednodušší. Byl to v podstatě válečný zločinec. Od nějakých nadnárodních šedých eminencí si v Jugoslávii nechával platit za to, že se pár lidí beze stopy ztratí, aby je OSN nemohlo dostat před mezinárodní soudní komisi, kde by mohli bonzovat. Nebylo mu úplně po chuti, že velím zrovna já, ale nesl to jako správný voják – blbě, ale tiše. Byl jedním z těch, kterým je skoro líto, že se z mise vrátili živí.

„Lonsdale and East,“ oznámil reprodukováný ženský hlas a všech sedm se nás vysoukalo z autobusu do srpnového slunce.

* * *

„Excuse me, where do they have the best pillsner on tap around here?“ zeptal jsem se muže postávajícího s cigaretou uprostřed parkoviště.

„What’s pillsner?“ opáčil muž.

Omluvil jsem se, že obtěžuji, a poodešel k budově opodál. Vyndal jsem z kapsy luckyny a zapálil si. Pán zjevně nebyl náš kontakt, tak počkáme.

„Promiňte, ale tam kouřit nemůžete, dostanete pokutu!“ zavolal na mě muž anglicky s omluvným úsměvem. Lidi tady byli hrozně slušní. Trochu jako Briti, ale bez vší té falešné strojenosti. Začal jsem se rozhlížet, jestli jsem nepřehlédl nějakou ceduli s piktogramem přeškrtnuté cigarety, ale muž se jen zasmál. „Městská vyhláška zakazuje kouření do vzdálenosti šesti metrů od budov, proto kouřím uprostřed parkoviště,“ vysvětlil. *Tak to jsem v prdeli*, napadlo mě a típl jsem nedopalek o popelnici. Kolem mě se protáhl chlap zhruba stejně starý jako já s pytlím odpadků v ruce.

„Promiňte, nevíte, kde tady...“, začal jsem anglicky, ale frajer ihned najel do češtiny. „Jo, vím, kde tu mají dvandu. U mě v lednici. Běžte postupně, támhleten vchod, první patro nad

schodama hned vpravo skrz požární dveře, chodba nalevo, poslední dveře napravo,“ a se zaklapnutím víka kontejneru se otočil na patě a vlezl do blízkého vchodu. Počkal jsem, až muž z parkoviště dokouří a zmizí v jedné z nedalekých budov, a šel jsem předat instrukce týmu.

* * *

Ach bože, jak mi tyhle kulaté kliky chyběly. Byly úplně na hovno, ale měly svoji poetiku. Otevřel jsem dveře a opatrně vstoupil do malého bytu. Muž stál v kuchyni a zápasil s plastovým pytlem, který se chystal vložit do vynesného koše. Jak mě spatřil, usmál se a šel mi potřást rukou. „Pane plukovníku, agent Reischl, rád vás poznávám. Vítejte v Kanadě.“

* * *

„Tohle je náš cíl,“ prohlásil agent Reischl a na tabletu se objevila fotografie muže kolem čtyřicítky. Seděli jsme v malém kanadském bytě a zjišťovali, co vlastně za mořem pohledáváme. Reischl pokračoval: „Jan Wipplinger. Má vazby na lidi z CIRA, ale Kanada mu nabídla práci informátora, takže za zavřenými dveřmi to způsobilo trochu rozruch. Kanada z toho pro-

fituje, ale lidem z irské rozvědky to sakra leželo v žaludku. Diplomatická situace je teď trochu problematická. Kanada nesmí vědět, že po něm jdeme. Vlastně vůbec nesmí vědět, že jste tady. Máme s Kanadou nadstandardní vztahy a tak to taky musí zůstat. Wipplinger je v kontaktu s tímhle mužem.“ Fotografie se změnila. „Antonín Ryčko, otec Slovák, matka Češka. Taky IRA. Vedený jako *asset* u CSIS. Myslíme, že má v plánu teroristický útok, podle aktivit jeho buňky to tak alespoň vypadá. A nějak to souvisí s Čechama. Normálně bychom prostě dali lidem ze CSIS anonymní tip, když nejsou schopný pohlídat si vlastní informátory, ale nevíme, kolik si toho ti dva zatím nechali pro sebe. Minimálně Wipplinger má na nás dost špíny jako pojistku. A tím nás myslím naši rozvědku. Už jsme v Severní Americe jednu nebo dvě akce provedli. Můj tip je, že se chystají nějak zaútočit na plánovanou delegaci návštěvy ministra zahraničí, ale je to jen spekulace. Vaším úkolem je sebrat Wipplingera i Ryčka, zjistit, o co jim jde, zastavit to a dopravit je do Čech. Diskrétně. Dokážu zajistit soukromé letadlo na převoz vězňů, ale nebude to hned. Zároveň musíte rozbít jejich buňku. Dotazy?“

„Ano,“ zvedla ruku Tatranka. „Jak přesně v tom figurujete vy a vaši muži?“

„Mí muži, majore?“ zasmál se agent. „Já jsem tu sám. Monitoruji vývoj situace. Jsem schopen vám obstarat výstroj a výzbroj. Zařídit zázemí a sehnat potřebná data. Ale ta operace je čistě na vás. Nikoho nenapadlo, že by v Britské Kolumbii byli potřeba operativci, tak tady žádni nejsou,“ pokrčil rameny.

Podívali jsme se po sobě. Dovolená právě skončila.

* * *

2

„Mělo mi to bejt jasný. Ten vejlet začal až moc hezky na to, aby to tak zůstalo,“ brblal jsem zadýchaně do zdviženého límce softshellové bundy, zatímco jsem sprintoval lesem národního parku z kopce dolů. Antonín Ryčko se ohlédl přes rameno, a když viděl, že se vzdálenost mezi námi zas o něco zkrátila, vyděšeně přidal.

Až ho chytím, vymlátím z něho duši. Měl jsem v nohách téměř dva kilometry zběsilého tempa a chtělo se mi zvracet. Když zjistil, že po něm jdeme, tak se prostě rozběhl do lesa. Autem se za ním jet nedalo a nikdo se neměl k tomu, aby se ke mně v pronásledování připojil. Potřebovali jsme ho živého, na nohy jsem mu neviděl, takže střílet jsem nemohl, a ten slovenskej šmejď je snad Zátopkův dlouho ztracený potomek, soudě podle jeho tempa a výdrže. Přeskočil jsem ztrouchnivělou kládu a taktak ustál přistání na vlhkém listí. Mému terči bylo kolem padesátky, určitě odpadne dřív než já. Musí. Jinak to moje ego nevydýchá.

Ryčko konečně začal zvracet. Zpomalil a opřel se o strom. *Mám ho!*

Že vytáhne zbraň, jsem čekal. Už od mého vstupního testu do PSZÚ vím, že když už zlí hoši nemůžou běžet, alespoň střílí nebo bodají. Lesem se ozval výstřel.

Jedna. Prudce jsem uhnul doprava. Seknul jsem sebou do skluzu a sjel dobré čtyři metry dolů k padlému stromu, zatímco mi další kulka proletěla nad hlavou. Dva.

Kanada byla jeden velký prales. Bez zpomalení jsem se odrazil a parakotoulem kládu přeskočil. Do zpráchnivělého dřeva se zarazily tři projektily. Pět.

Z kotoulu jsem se plynule zvedl do běhu a skočil za nejbližší strom. Byl bohužel hodně starý a ztrouchnivělý, takže projektil prošel skrz. Ztratil ale většinu své energie a naprosto se vychýlil z trajektorie, takže mě jen škrábl na zádech. Šest.

Skočil jsem po hlavě za malý pahorek a někde za mými zády se do země zaryly čtyři kusy olova. Deset.

Prořítíl jsem se skrz remízek a skočil na smrkovou větev, kterou jsem využil jako houpačku. Mých sto kilo se prohnalo kolem osy stromu jako tornádo a přímo pode mnou se objevil Ryčko. Taktak stihl otočit zbraň mým směrem, když mu moje levá bota přistála uprostřed frňáku.

Výstřel zaburácel stromovím, jak se Tonda zřítil po zádech do lupení. Rána šla úplně mimo. Jedenáct. Závěr vzadu.

Pustil jsem se a přistál pevně na nohách asi dva metry od něho.

Padesátník se s panikou v očích postavil a namířil na mě zbraň. Zděšeně mačkal spoušť a ani si nevšiml, že už má dobrých pět vteřin prázdnou. Udělal jsem krok k němu. Ryčko zapíštěl jako malá Slovenka a v momentálním hnutí mysli po mně pistoli hodil. Já při té příležitosti skočil k němu, ve vzduchu letící zbraň zachytil a udeřil ho rukojetí do hrtanu. Zasípal a předklonil se. Přibil jsem ho pěstí k zemi, přičemž mi srandovně křuplo v zápěstí. Zanádal jsem a pak se konečně vyzvracel.

* * *

„Nemáš to moc utažený?“ starala se Kristýna. Zkusmo jsem zamával pravou rukou obalenou ortézou. Byla nasazená dost pevně, ale prsty mi nebělaly. Vděčně jsem se usmál a zavrtěl hlavou.

Týna odešla dovnitř dřevěné horské chaty, kde jsme právě přebývali, a já se levou rukou chvíli potýkal se zapalovačem. Vlivem mé nemotornosti cigáro chytlo trochu blbě a upá-

lil jsem si kus papírku. Tabák se vydrolil a motor vypadl. Kurva. Doma by mi to bylo jedno, ale tady byla cigára dražší než prostitutka bez filcek.

Zapálil jsem si na druhý pokus, potáhl ze zmršené cigarety a zadíval se na obzor. V Kanadě jsme byli tři týdny a bylo to tu o moc hezčí než ve Státech. Příroda tu byla syrovější. Jako by se neustále snažila naznačit člověku, že si ji ve své divoké kráse podmanit nedokáže. Něco jako Bavorsko naruby. Slunce zapadalo a les díky explozivní záplavě oranžové barvy vypadal, jako by ho zachvátil požár. Byl tu klid, přerušovaný jen zpěvem ptáků a občasným hrozivým řevem Antonína Ryčka ze sklepa.

Ráda byla v mučení fakt dobrá. Vzpomněl jsem si, jak jsem v Afghánu topil jednoho čmouda v kýblu s vodou, dokud nevyklopil, kde se schovávají jeho kamarádi, co přepadávali konvoje s humanitární pomocí. Nadporučík Bryndský, co strašil u SOGu snad od jeho založení až do jeho zrušení, to považoval za velmi efektivní způsob získávání informací. Pod vodou na vás přišla panika. Báli jste se, že se utopíte. Ani ti největší tvrdáci se neubránili tomu všeprostopujícimu pocitu, že chcípnou. Stačilo topit dost dlouho, vždy s přestávkou na nadechnutí, a oni

vám nakonec řekli, co bylo třeba. „Dva dny topení, synku, a zazpívá i Usáмова matinka,“ říkával mi. Ale my neměli dva dny. Na druhou stranu jsme měli Rádu.

* * *

„Ty vole, ty čobolové maj zkurveně tuhej kořínek. Máš cígo, bejby?“ pronesla unaveně Ráda, když se ke mně připojila na verandě. Vypadala příšerně. Byla celá od krve. Natáhl jsem k ní ruku s krabičkou a ona si vděčně vzala camelku, vietnamskými prodejci tady na severu bůhví proč nazývanou „americká cigareta“. Zapálila si a zadívala se na zapadající slunce.

„Ehm...“ začal jsem nervózně, „máš něco na tváři.“

Ráda se zatvářila překvapeně a odloupla si z obličeje něco uvíznutého v zaschlé krvi. „Jej, nehet,“ prohlásila s podivem a mně se udělalo trochu nevolno.

„Mluvil?“ zeptal jsem se, abych zahnal nepříjemné představy.

„Jo,“ přitakala a náruživě potáhla z cigarety. „Dám si sprchu a všechno vám povím.“ S těmi slovy zmizela někde v útrobách chaty. Bylo až k nevíře, jak mě jedna jediná žena dokázala na jednu tak moc přitahovat a zároveň děsit.

Rádina cigareta dohořivala, ponechaná svému osudu, na zápraží. Zašlápl jsem ji, abych iluzi lesního požáru nepřidal na realističnosti.

* * *

„Nemyslím, že chycením Wipplingera by se to vyřešilo. Operujou přes mrtvý schránky,“ uzavřela Ráda. Situace byla poněkud nepřehledná, a ne zcela v náš prospěch, nebo, jak by se řeklo v armádě, „vězeli jsme ve sračkách až po kokot“.

Než se Wipplinger po velkopáteční dohodě přidal k jedné z odštěpných frakcí IRA, která odmítla demilitarizaci, asi proto, aby měl komu prodávat zbraně z východního bloku, domlouval v devadesátých letech kšefty českým politikům. A v rámci své kmotrovské kariéry podle všeho pekl buchty i s ministrem. Tohle byl osobní spor.

Ryčko se dušoval, že tam šlo o ženskou, ale spíš to vypadalo, že ve vzduchu viselo i hezkých pár miliard. V čem jsme se trochu motali, protože Ryčko nevěděl všechno, byl Wipplingerův plán. Věděli jsme, že má výbušniny, ale netušili jsme, kde je hodlá použít. Taký jsme věděli, že na zítřejší výletní plavbě, kde bude ministr osobně přítomen, se nejspíš objeví i Wipplinger a bude ministra nějak vydírat. Takže ty miliar-

dy jsou asi někde ulité, kvůli ženský by si Wipplinger na Jacka Sparrowa nehrál.

„Já a Tatranka dojedeme pro tu spojku, zbytek se vrátí do Vancouveru. Rasty?“ otočil jsem se na agenta Reischla, který seděl pobledlý v křesle. Před půl hodinou nesl Ryčkovi večeri a dost ho šokovalo zjištění, že ji Slovák nemá čím jíst. Od té doby se snažil být pokud možno v jiné místnosti než Ráda. Nedivil jsem se mu. Tázavě ke mně zvedl oči. „Potřebujeme se nějak dostat na tu loď. Bude to problém?“ zeptal jsem se. Zavrtěl hlavou a vyšel s telefonem ze dveří.

Zatímco agent pracoval na shánění motorového člunu, my začali balit všechny naše věci. Já a Tatranka jsme si vzali landrover a namířili si to na sever. Poté, co jsem se ho před chatou neúspěšně snažil otočit svojí jedinou zdravou rukou, jsem ji nechal řídit.

* * *

„Kam hodlá Wipplinger dát ty nálože, demente?“ zeptal jsem se mile a kopnul Španěla do břicha. Starého českého kmotra nikdo nemohl obvinít z toho, že je rasistou. Pracoval se všemi národnostmi, dokud z toho měl profit.

„Já si s nim promluvim,“ usmála se Tatranka a mrkla na mě. Španělovi bylo jasné, že se

na něj chystáme hrát klasickou hru „hodnej polda, zlej polda“. Zazubil se, aby nám dal najevo, že na něho to fungovat nebude.

Že je Tatranka zlej polda mu došlo, až když mu nůžkami na nehty nastříhla předkožku.

* * *

Stáli jsme na cigáru u dálničního odpočívadla. Španěl mluvil, ale informace, které nám dal, byly k ničemu. Jen doručil balíček do mrtvé schránky, která už byla, jak jsme se právě přesvědčili, vybraná.

Tatrance se trochu klepala ruka a ani si nevšimla, že už dávno kouří filtr.

„Jsi v pohodě?“ otázal jsem se jí.

Neurčitě pokývala hlavou, podržela v sobě nikotin a s výdechem najednou vypadala, že se rozbrečí. „Jen mě hrozně překvapilo, jak snadno se mi ho mučilo...“, vykotala nakonec a několikrát zamrkala.

Trochu mě to zarazilo. Při vyslýchání spojky vypadala velmi sebejistě. V rámci programu sdílení zkušeností, co nám Doktor nachystal, se od Rady asi hodně naučila, ale první aplikaci v praxi vydýchovala hůř, než by jí bylo milé.

„Jsem nějak narušená, že jo?“ vyjádřila svoji obavu.

Chvilku jsem přemýšlel nad odpovědí. „Jo, to seš,“ řekl jsem nakonec. „Ale ne takhle. To bude v pohodě. Potřebovali jsme, aby promluvil hned. Nelam si s tím hlavu. Vím moc dobře, že jsi skvělá, tak si tady nevyčítej, žeš způsobila pár ošklivých minut sráčovi bez špetky svědomí. Hm?“ usmál jsem se povzbudivě.

Tatranka na mě chvilku koukala obrovským očima lesknoucíma se slzami, které nedostaly povolení opustit prostor víček. A pak se na mě vrhla a začala mě líbat.

„Lenko, vole, do prdele, co blbneš?“ pokusil jsem se naznačit své znepokojení, ačkoliv mi rodiče vždycky říkali, že s plnou pusou se nemluví.

Odtáhla se a smutně se na mě podívala. „Ty ji miluješ, že jo?“ zeptala se nakonec s pochopením v očích.

„Co? Koho?“ vykoktal jsem zmateně.

„Kláru. Ježiš, já jsem kráva. Jak to, že jsem to neviděla dřív?“ zanádalala si a pokusila se urovnat si mikinu, jejíž vzezření bylo vystartováním po mně poněkud pocucháno.

„Já...“ vyblekotal jsem, ale dál jsem se nedostal. Tatranka mě pohládila po tváři a usmála se.

„Promiň, jen toho na mě bylo moc. Jsi strašně fajn kluk, Kubo. Jestli ti to s Klárou nevyjde,

půjdu po tobě jako slepice po flusu,“ zašeptala a vlepila mi pusu na tvář.

„Počkej, já jsem nechtěl...,“ snažil jsem se ze sebe vymáčkout nějaké vysvětlení, ale Lenka mě přerušila.

„Už o tom nebudeme mluvit, dobře? Hlavně Kláře ani muk. Mám ráda svoje nehty,“ dodala s hraně ustrašeným výrazem.

S povděkem jsem se usmál a nasedl na místo spolujezdce.

Vydali jsme se směr Vancouver. Cestou jsem ale musel přemýšlet. Lenka byla hezká, chytrá, vtipná, ty její ptákoviny s elfama bych asi taky překousnul, tak proč jsem se stáhnul? V hlavě mi strašilo podezření. Podezření, že má pravdu. Představil jsem si Rádin obličej a mé koutky se samovolně stočily vzhůru. *Kurvadrát!* Asi si budu muset se zrzkou promluvit. Hned po návratu do Čech to udělám. Modlil jsem se, aby tahle drobná odpočívadlová eskapáda neudělala ještě větší zmatek v tom kýblu bordelu jménem můj život. No, uvidí se.

„Mám strach, že ty nálože vezme na tu loď,“ sdělila mi zničehonic ustaraně Tatranka po pár minutách jízdy.

„Neblbni,“ odmítl jsem myšlenku okamžitě. „Chce ministra vydírat. Jestli na té lodi bude taky, nebude přece vyrábět past, ze který se

nemá jak dostat. Je to šíbr, přemejšlí. Z lodi nikam nezdrhneš, pokud nejsi Ježíš nebo Aquaman,“ dodal jsem a s potěšením sledoval, že popkulturní narážka vykouzila na její tváři úsměv.

„Výbušniny by s sebou na loď vzal jenom kokot,“ uzavřel jsem nakonec.

* * *

Nikdy by nikdo neměl zapomínat na fakt, že většina českých kmotrů jsou neuvěřitelný kokoti.

* * *